

نوشتهٔ تونی گراس • ترجمهٔ سارا قدیانی

چی چی اخلاق بدی داشت. او همیشه خبرچینی می کرد. چرا؟ چون می خواست خودش را از در دسر نجات دهد.

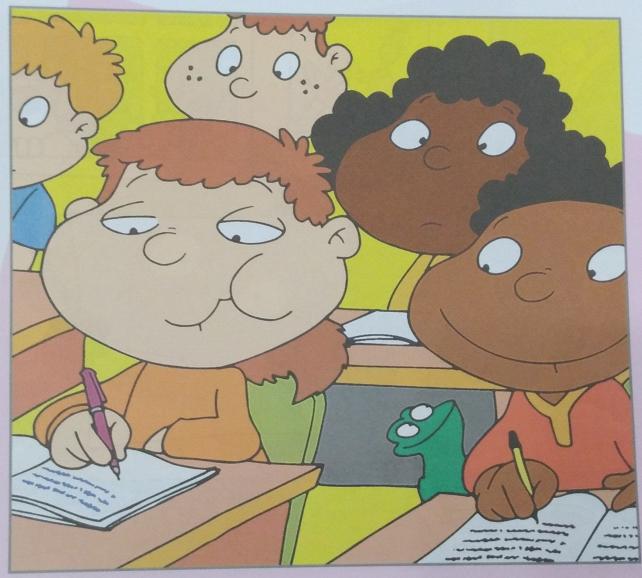

مثلا مادر می پرسید: «چی چی، تو شکرها را روی زمین ریخته ای؟» چی چی می گفت: «بله مامان، اما پدر هم لباس شما را با أتو سوزانده.» آن وقت چه می شد؟ مادر موضوع شکر را فراموش می کرد، می دوید و می رفت تا ببیند چه بلایی به سر لباسش آمده.

به این ترتیب، چی چی از دردسر نجات پیدامی کرد. اما پدرش به دردسر بزرگی می افتاد!

یک روز، چی چی مشغول بازی با قورباغهاش بود.
مادر او را دید و گفت: «چند دفعه باید بگویم؟ قورباغهات را به اتاق نیاور!»
چی چی فوری گفت: «چشم مامان! اما بروید ببینید که برادرم حمام را چهقدر کثیف کرده.»
مادر، موضوع قورباغه را فراموش کرد و به طرف حمام دوید.
آن روز برادر کوچک چی چی به دردسر بزرگی افتاد.

یک روز در مدرسه، چی چی حواسش را جمع کرد تا بفهمد کی، چه کار اشتباهی کرده است. او فهمید که کاکی تمرینهای ریاضی اش را از دفتر هانی نوشته است. فهمید که مومو در کلاس، آدامس می جَود. این را هم فهمید که برادرش قورباغه کوچولویی را توی جیبش قایم کرده است. او خوب می دانست چیزهایی که فهمیده به دردش می خورند.

چی چی شاگرد زرنگی نبود. تمرینهای ریاضی اش را اشتباه حل می کرد، دیکته اش پر از غلط بود، به درس علوم هم علاقه ای نداشت. اما نقاشی اش خوب بود! اخرین نقاشی چی چی، خیلی قشنگ شده بود. البته دوستش فری هم کمکش کرده بود، اما بیشتر نقاشی کار خودش بود.

آن روز در مدرسه، روز جایزه دادن بود. بچههای هر کلاس به خاطر کار خوب، نمرهٔ خوب، یا رفتار خوبشان جایزه می گرفتند.

نوبت به کلاس چی چی رسید. اما مدیر مدرسه چند سؤال از بچههای این کلاس داشت. او از کاکی پرسید: «آیا تو تمرینهای ریاضی ات را خودت حل کرده ای؟» کاکی ساکت ماند. اما چی چی فوری گفت: «او تمرین هایش را از دفتر هانی نوشته است.»

کاکی به دردسر بزرگی افتاد. او دیگر نمی توانست به خاطر بازی خوبش در تیم ورزشی مدرسه هم جایزه بگیرد. مدیر گفت: «روی زمین کلاس، چند کاغذ آدامس افتاده است. آیا کسی در کلاس، آدامس می جود؟»

چی چی دستش را بلند کرد و گفت: «بله، مومو آدامس می جود.» آبروی مومو رفت. او دیگر نمی توانست به خاطر گرفتن بهترین نمره ریاضی، جایزه بگیرد.

مدیر، قورباغهای را نشان داد و گفت: «این قورباغه مال کیه؟» چی چی دستش را بلند کرد و گفت: «مال برادرم است.»

بیچاره برادر چی چی! او یکبار دیگر به دردسر افتاد. دیگر کسی به خاطر بهترین نمره علوم به او جایزه نمی داد. مدیر گفت: «و حالا آخرین سؤال! این نقاشی را کی کشیده است؟» او نقاشی چی چی را بلند کرده بود و به همه نشان می داد.

رنگ از صورت چیچی پرید. چه مشکلی پیش آمده بود؟ او که نقاشی اش را به بچه ها نشان داده بود، همه گفته بودند که نقاشی قشنگی است! پس حالا چرا مدیر آن را بالا گرفته بود؟ دوباره مدیر گفت: «جواب بدهید! کی این نقاشی را کشیده است؟» چیچی می خواست خودش را از دردسر نجات بدهد. بنابراین گفت: «کار فری بود!» مدیر از فری پرسید: «درست است فری؟ تو این را کشیدهای؟»

فری دستیاچه شده بود. زبانش بند آمده بود. گفت: «من... من...» درست در همین موقع، زنگ را زدند. وقت تمام شده بود. باید جایزه ها را می دادند. مدیر از فری خواست که کنار او بایستد و نقاشی را بلند کند تا همه ببینند. چی چی با خودش گفت: «حالا فری به دردسر می افتد!» اما او اشتباه می کرد. مدیر گفت: «این نقاشی، جایزه بهترین نقاشی مدرسه را برده است.» بعد هم به فری یک مدال و یک جعبهٔ بزرگ شکلات، جایزه داد.

فری جعبهٔ شکلات را باز کرد. آن را جلوی دوستانش گرفت تا شکلات بردارند. او به چی چی گفت: «امیدوارم درس خوبی گرفته باشی و دیگر خبرچینی نکنی.» و بعد چی چی شکلاتی برداشت و گفت: «آره، درس گرفتم. دیگر خبرچینی نمی کنم.» و بعد آهسته گفت: «اما فری، باید بدانی که برادرم تمام شکلاتهای توت فرنگیات را خورد!»